

Люб. Бобевски.

Ще умрешъ!

Пеперудката:

Пеперудки
Сме крилати,
Леки, пъстри,
Вамъ познати.

Ний летиме
Надъ цвѣтята
Изъ градини,
Изъ полята.

Намъ усмихва
Се благато
Отъ небето
Слънце-злато!

А простора
Необятенъ,
Колко ни е
Милъ, приятенъ!

Какъ дѣцата
Се увеличатъ
И слѣдъ нази
Лудо тичатъ!

Нужни сме имъ
За игритъ, —
Тѣ по насъ си
Губятъ днитъ...

Хванатъ ли ни.
О, тогава,
Тѣ отиватъ
До забрава.

Мачкатъ, кжсатъ
Ни крилата
И отниматъ
Ни душата!

Дѣтето:

Пеперудке,
Азъ разбрахъ,
Твойтъ болки,
Твоя страхъ.

Зная, мила,
Твоя блѣнъ —
Свѣтълъ, хубавъ
И засмѣнъ

Ти жадувашъ:
Вѣченъ май,
Слънце, цвѣте,
Земенъ рай.

Ти копнѣшъ
За игри,
За простори
И зари.

Ти обичашъ
Сладки сокъ
На цвѣтята —
Твоя Богъ.

Волничка си
Въ тоя свѣтъ,
Носишъ се отъ
Цвѣтъ на цвѣтъ.

Пакостна си,
Вредна ти; —
Още малко
Полети.

Ще напуснешъ
Тоя миръ,
Дѣ летѣла
Си безспиръ!